

Kitnjasti repić

Bila jednom malena vjeverica imena Kitnjasta Mia. Živjela je s roditeljima i malim bratom Kitnjastim Edom u kućici koja je bila izdubljena u deblu veeliikiioog starog hrasta. Roditelji su joj bili bolesni pa nisu mogli sakupljati hranu za svoju djecu i sebe. Često bi ponestalo hrane a trbušćići djece znali bi hruliti od gladi. Unatoč tome Kitnjasta Mia je bila vesela vjeverica i još k tome izuzetno vrijedna. Voljela je skakutati po šumi, sakupljati plodove i prikupiti hrane za sve ukućane. Kitnjasti Edo više se volio igrati s ostalim malim vjevericama..., od jutra do večeri.....Znao je da Mia skuplja plodove i nije se brinuo kako osigurati hranu. Mia nije ni očekivala da joj se Edo pridruži, znala je kako je zaigran.

Kućica im je bila vlažna i hladna jer se deblo od starosti raspucalo. Svaka kišna kap našla bi put u njihovu kućicu i donijela još malo vlage, a vjetar bi nakon kiše još dodatno rashladio ionako hladan dom. Od velike vlage sav se namještaj uništio, pa uskoro nije bilo ni kreveta za spavanje, ni stolca, ni stola, ni

Jedne kišne jeseni i zime, mama, i tata još više su se razboljeli od te silne vlage i hladnoće, toliko, da su morali odseliti iz svoje šume, daleko, daleko.... , u toplije krajeve kako bi preživjeli. Nisu mogli sa sobom povesti svoju djecu. Mislili su se vratiti u šumu kad im bude bolje, ali to se nije dogodilo. Djeca su ostala sama i o njima su brinuli ostali stanovnici šume.

Vrijeme je prolazilo..., prolazilo..., i prolazilo..., a to kako su djeca živjela nikako nije bilo dobro jer su stanovnici šume imali tek toliko vremena za njih da im daju nešto hrane. I brat i sestrice osjećali su se usamljeno, preplašeno i zabrinuto, naročito onda kada bi se jedno ili drugo razboljeli ili kada bi se nečega preplašili i uvijek kada ne bi znali što učiniti, a nisu imali koga pitati. Tada su stisnuti i bez riječi i jedno i drugo mogli čuti otkucaje svog uplašenog srca u grudima. Nedostajali su im mama i tata. I Mia i Edo stalno su osluškivali hoće li mama li i tata ili oboje, pokucati na vrata njihove kuće. „Evo ih napokon“ pomislio bi Edo kad bi čuo pucketanje grančica na stablu u kojem su živjeli. “Mama, tata!” povikala bi Mia svaki put kada bi čula „kuc-kuc“ na vratima kućice. Na svaki šum srce bi im zaigralo od sreće u nadi da su to njihovi roditelji, no njih nije bilo. O kako su bili razočarani, tužni i umorni od samovanja! Kućica u deblu bila je sve lošije mjesto za život. Djeca više nisu mogla tako.

Samo da znate, u vjeveričjem svijetu vrijedi jedno pravilo: Ako su vjeverice sretne, ako im je u životu dobro, njihovi repovi su jako raskošni, puni divne sjajne, duge dlake i svinuti kao slovo S. Ako pođe po lošem, repovi se razrijede, oblik im se promijeni....“ Repići Mie i Ede gotovo su ostali bez dlake. To je prva primijetila Mudra Sova. Sova je pozvala ostale stanare šume i rekla im za nevolje Mie i Ede. Odrasle životinje iz šume okupile su se i zaključile: „Trebamo naći obitelj u našoj šumi koja će preuzeti brigu o našoj Kitnjastoj Mii i Kitnjastom Edi, jer ne mogu ova djeca sama. Tako je to u našoj šumi i u našem svijetu, djeca trebaju roditelje. Treba im zagrljaj i njega i briga i ljubav ijoš puno toga“.

Mudra Sova i Zec Zoran pošli su u potragu za vjevericama koje bi željele brinuti o Kitnjastoj Mii i Kitnjastom Edi i biti baš onakvi dobri mama i tata kakvi su Kitnjastoj Mii i Kitnjastom Edi potrebni. Nije im dugo trebalo da pronađu gospođu Nadu i gospodina Vjerana Vjeverić, koji nisu imali djecu i koji su baš jako, jako, jakooooo željeli svoju ljubav i pažnju dati nekoj maloj vjeverici.

Kada su čuli za Kitnjastu Miu i Kitnjastog Edu, nisu ni časa dvoumili oko toga da ih uzmu u svoju kuću, žive s njima i budu im pravi, baš pravi mama i tata. Pošli su s Mudrom Sovom i Zecom Zoranom do njihove oronule kućice.“ Kuc, kuc“, pokucali su na trošnim vratima njihove kućice. Iako sa strahom (jer tko zna tko je pred vratima?), Mia i Edo pošli su do vrata i širom ih otvorili. Dobro su poznavali Mudru Sovu i Zeca Zorana, no gospođu i gospodina ne. Promatrali su ih sa znatiželjom i malo nepovjerenja (Tko su ove vjeverice?, pitali su se u sebi). Kad su ušli u kuću, Nada i Vjeran objasnili su im kako su ih pozvali Mudra Sova i Zec Zoran i rekli kako mdvije male vjeverice žive same, a to nikako nije dobro. Pozvali su Miu i Edu da žive s njima i ispričali im sve o dijelu šume u kojem stanuju Donijeli su i fotografije svoje kućice i svojih rođaka.

Rekli su im kako će oni biti njihovi mama i tata. Iako im je bilo teško samima, bez roditelja, bili su preplašeni i nesigurni zbog poziva gospođe Nade i gospodina Vjerana i potražili pomoć sove i zeca. Oboje su ohrabрили djecu da pođu s Nadom i Vjeranom, jer su znali kako će oni voljeti Miu i Edu i biti uz njih. Mia je upitala:“ Kako ćete vi biti naši mama i tata? Pa mi već imamo i mamu i tatu?“ Gospođa Nada čučnula je pokraj Mie i Ede, podragala ih svojim kitnjastim repom, uhvatila ih za ruke, pogledala u oči i rekla: „Da, znam da vi imate mamu i tatu, one koji su vas rodili, no oni su sada bolesni i jako, jako, jako daleko i ne mogu brinuti o vama. Znam da ste tužni i zabrinuti, možda i ljuti zbog toga. Njih ćete uvijek nositi u srcu, no trebaju vam roditelji blizu vas. Mi ćemo biti mama i tata koji će brinuti o vama. Tu smo da bi živjeli s vama, hranili vas, pazili vas kada ste bolesni, učili vas, igrali se s vama i voljeli vas.

Bit ćemo tu stalno i biti obitelj koja se pronašla; mi smo pronašli vas , a vi nas. Vjeran i Nada raširili su ruke, a Mia i Edo prepustili su se zagrljaju. Edo se našao u krilu tate Vjerana, a Mia u krilu mame Nade. Mmmmm, kako je to bilo ugodno i sigurno. „Ne boj se, bit će ti s nama lijepo“ šaputala je Nada Mii, a Vjeran Edi“ Dođite nam u posjet sutra. „

Djeci su se Nada i Vjeran svidjeli i vjerovali su da u njihovim srcima i kući ima mjesta za njih dvoje. Sutradan su u pratnji Zeca Zvonka preselili u svoj novi dom, koji su njihovi „mama i tata koje su pronašli“ pripremili za njih. Dočekale su ih i druge vjeverice:dvije bake , dva djeda, tete, rođaci.

Trebalo se na sve to novo priviknuti, a najviše je pomoglo grljenje s mamom i tatom i to što su oni bili tu za njih kad god nešto ne bi krenulo na dobro. Tako je bilo lijepo kada bi ih zagrlili, toliko da su primijetili kako nešto na njima raste i raste. Bili su to njihovi repići koji su postajali sve gušći i svinutiji i izgledali baš kao slovo S.

S mamom i tatom su redovito odlazili u posjet svom starom kraju, svojoj kućici u deblu i prijateljima. U novom dijelu šume, gdje su sada živjeli stekli su i nove prijatelje..... Sve se dobro posložilo.

Prošla je godina dana od trenutka kada su postali nova obitelj. Prilikom posjete starom domu u pratnji svojih mame Nade i tate Vjerana uživali su u druženju sa starim prijateljima iz šume. Nakon popodneva provedenog s njima željeli su se vratiti kući s roditeljima jer „svugdje je lijepo, ali je kod kuće ipak najljepše“.

Autorica: Blaženka Klarić

Za roditelje- o pričanju priča:

Ova priča je ispričana kako bi djeci olakšala smisleno povezivanje svojih dosadašnjih iskustava. Naime, djeca jako intenzivno, s puno emocija, proživljavaju sva svoja iskustva, posebno ovako značajna, no zbog razvojne dobi i nezrelosti mogu imati teškoća oko toga da svoje vlastito iskustvo i emocije slože u smislenu i cjelovitu priču. To što su doživjela, njihovo vlastito iskustvo, za njih može biti zbunjujuće, nerazumljivo, kaotično. Treba im pomoć u objašnjenju toga što su proživjeli. Priče mogu biti iznimno dobar način na koji se djeci objašnjava iskustvo kroz koje su prošli.

U svijetu priča djeca se često osjećaju puno sigurnije nego u stvarnom svijetu koji ih okružuje. Ova priče, njena struktura i fabula mogu pomoći djetetu da prepozna sebe, poistovjetit se s vjevericama i uroni u vlastita razmišljanja i emocije, shvati što osjeća (Aha ovo što ja osjećam je tuga, kao što je to osjećala Kitnjasta Mia....) i osjeti zadovoljstvo jer priča ima sretan kraj.

Pripovijedajući ovu terapeutsku priču dati ćete djeci priliku da na vlastito iskustvo gledaju s odmakom- što ih čuva od preplavljenosti osjećajima, a da, ipak, uz pomoću mašte i empatije prožive emocije koje su osjećale male vjeverice.

Nakon priče korisno je o njoj razgovarati: Kakva je naša obitelj? Ima li sličnosti s Miinom i Edinom? Po čemu se razlikuje od njihove?